

VAN IN
EPISODE I

1

Het geklingel van de voordeurbel deed Van In opkijken, maar hij bleef zitten, staarde met een lege blik naar een ingelijste foto van Hannelore en de kinderen die voor hem aan de muur hing. Het had maanden gekost om ernaar te leren kijken en de prikkelende pijn in zijn keel te onderdrukken die iedere blik op de foto veroorzaakte. Het lukte hem niet altijd. Soms dacht hij met weemoed terug aan de mooie momenten die ze samen hadden beleefd, maar meestal werden zijn ogen vochtig, af en toe barstte hij nog in tranen uit. Hij had de muur waartegen de foto hing rood laten verven. In het rekje ernaast dat als rariteitenkabinet fungeerde, flakkerde het wiekje van een ouderwetse noveenkaars. Op de legplanken lagen allerlei memorabilia, herinneringen aan een leven dat definitief voorbij was. Van In zuchtte diep toen er opnieuw werd aangebeld, het geklingel deed zijn ogen onheilspellend oplichten.

‘Verdomme.’

Hij hees zich uit zijn fauteuil, slofte in zichzelf vloekend en mopperend naar de gang, een kille smalle doorgang die de woonkamer met de buitenwereld verbond. Op de vloer lag een afgesleten mat waarop *welkom* stond. Honderden voetvegen hadden het woord bijna onleesbaar gemaakt. Het deerde hem

niet, waarom zou hij nog iemand welkom heten in een doodse woning? Hij draaide de sleutel om, legde zijn hand op de klink, duwde ze naar beneden, trok de deur open tot hij zijn hoofd naar buiten kon steken.

Er stond een onbekende jonge vrouw voor hem. Ze had halflang gitzwart haar, een guitig kopje en donkerrood gestifte lippen, droeg een kort rokje met eronder een panty van Wolford en spitse, diepgroene pumps met halfhoge hakken.

‘Bent u Pieter Van In?’

Hij had waarschijnlijk de deur dichtgegooid als ze hem niet zo ontwapenend had aangekeken. Deur-aan-deurverkopers waren tegenwoordig zeldzaam geworden en ze zag er helemaal niet uit als een getuige van Jehova. Die gedachte en haar ontwapenende blik stemden hem milder.

‘Wie ben jij?’ vroeg hij bijna minzaam.

‘Ik ben Kira’, zei ze. ‘Mag ik binnenkomen?’

Van In durfde zichzelf allang niet meer in de spiegel te bekijken omdat het een beangstigend beeld was. Een gezicht doorgroefd met diepe rimpels, een keel waarvan de huid niet meer strak was te trekken, een bolle bierbuik die hem rugpijn bezorgde. Kortom, een verschijning die geen bewonderende blikken opleverde. Integendeel, de meeste mensen, zeker vrouwen, negeerden hem of bekeken hem met een scheef

oog terwijl hij hen zag denken: verzorg je toch een beetje, man. Hij vroeg zich bijgevolg terecht af welke reden een jonge hupse vrouw kon hebben om bij hem te komen aankloppen.

‘Wat kom je eigenlijk doen?’

‘Dat leg ik straks uit’, zei ze kordaat. ‘Mag ik binnenkomen of heb je liever dat ik wegga?’

Het meisje – in zijn ogen was iedere vrouw jonger dan veertig een meisje – keek hem strijdlustig aan. Van In zette een stap achteruit en maakte een uitnodigend gebaar. Ze sloeg haar ogen neer en volgde hem naar binnen. De woonkamer was karig gemeubileerd: een bistrotafel met gietijzeren voet, twee Thonetstoelen, een leren bank met drie scharlakenrode kussens, een ouderwetse platenspeler en een boekenrek. Op de bistrotafel stonden een aangekoekt glas, twee lege flesjes Omer, een bord met broodkruimels en een overvolle asbak. Aan het plafond hing een lichter die in een vintagewinkel meer dan duizend euro zou kosten, maar waarvoor Van In geen cent had betaald, hij had het ding gekregen van een weduwe met wie hij een korte relatie had gehad.

‘Ga zitten. Koffie of Omer?’ ‘Omer is oké’, zei ze.

Van In slofte naar de keuken, trok de deur van de koelkast open en pakte twee flesjes. Kira stak een sigaret op zonder te vragen of het mocht. Dit is dus

ex-commissaris Van In, dacht ze, de speurder die in Brugge geschiedenis heeft geschreven. Ze nam een trek, blies de rook voor zich uit, snoof de geur op van een oude man die aan het wegwijnen was. Had de vriend die Van In had aanbevolen ongelijk, of was haar eerste indruk verkeerd? Het maakte niet uit. Ze verkeerde niet in de positie om een andere keuze te maken, omdat de slonzige ex-commissaris wellicht de enige was die haar snel kon helpen.

‘Woon je hier al lang?’ vroeg ze toen hij met de flesjes en de glazen terugkwam.

‘Drieëntwintig jaar’, zei Van In.

Ze knikte, vroeg niet waarom hij het huis in de Vette Vispoort had laten verloederen. Van In schonk het bier vakkundig in. De schuimkraag was perfect. De professionele manier waarop hij de Omer serveerde stond in schrill contrast met de eerste indruk die hij had gewekt. Wie weet had de vriend die hem had aanbevolen dan toch gelijk en was Van In wel degelijk de meest competente speurder van het land.

‘Gezondheid.’

Hij hief het glas, nam een slok voordat hij tegenover haar ging zitten. Er straalde een vreemde rust uit zijn ogen, alsof het hem allemaal niet meer kon schelen, hoewel zijn hand trilde toen hij haar het glas aanreikte.

‘Is het de eerste vandaag?’ ‘De eerste wat?’

‘Omer’, zei ze.

Van In was zich er terdege van bewust dat hij te veel dronk, maar hij was verbaasd dat het meisje het zo snel doorhad en bovendien leek te weten dat kwaad alleen met kwaad te bestrijden viel en één Omer voldoende was om zijn trillende handen weer onder controle te krijgen.

‘Wil je nu eindelijk vertellen waarom je me komt opzoeken?’

Ze bespeurde irritatie in zijn stem. Het zou stom zijn zijn geduld nog langer op de proef te stellen. Rechttoe rechtaan was de beste aanpak.

‘Mijn leven is een puinhoop’, zei ze. ‘Mijn ouders gingen uit elkaar toen ik vijftien was, mijn voogd misbruikte me, ik heb de middelbare school niet afgemaakt, ben verliefd geworden op een jongen die me verhuurde aan de meestbiedende, heb een tijdje in de gevangenis...’

Haar stem stakte. Ze haalde diep adem, nam een forse trek van haar sigaret.

‘Daarna ben ik in een supermarkt gaan werken. Tien jaar aan de kassa klanten met de glimlach bedienen, onderdanig blijven, de laatste week van de maand brood met choco eten, amper de huur van het appartement kunnen betalen, nachtenlang zitten Netflixen, genegenheid noch liefde krijgen, het maakt een mens sterker, maar niet gelukkiger.’

‘Ik vrees dat ik je niet kan volgen, mevrouw...’ ‘Kira. Noem me alsjeblieft nooit mevrouw.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat Kira “heer” betekent. De naam is afgeleid van het Griekse woord *kuros*, maar het betekent ook “zon” in het Oudperzisch.’

‘Dat is goed om te weten’, knikte Van In.

Ze liet hem niet de tijd er lang over na te denken. Haar ogen glinsterden alsof iemand een knopje had ingedrukt.

‘Wist je dat er in de derde eeuw van onze jaartelling een Vlaming keizer van Rome is geweest? Zijn naam is Carausius en hij...’

‘Ik wist niet dat er in de derde eeuw na Christus al Vlamingen waren’, reageerde Van In licht spottend.

‘Dat weet ik ook’, glimlachte ze. ‘Vlamingen werden toen Menapiërs genoemd.’

‘Ach zo.’

Van In stak een sigaret op zonder de waarschuwing te lezen die op het pakje stond. Het meisje dat een kwartier geleden bij hem had aangebeld, Kira, die zich geen mevrouw maar heer noemde, begon hem te intrigeren. Wat kwam ze hier in godsnaam zoeken? Hij had zich die vraag kunnen besparen.

‘Ik heb een opleiding tot privédetective gevolgd’, zei ze ‘En je kunt het niet raden: ik ben met glans geslaagd voor het examen.’

Ze pakte haar handtas, stak haar hand erin en overhandigde hem na een halve minuut rommelen een kaartje waarop een vergrootglas stond afgebeeld met haar naam: *Kira Deneuker* en de slagzin: *Ik slaag waar anderen falen*. Van In bekeek het met een zekere ironie.

‘Deneuker’, zei hij met een onverholen glimlach.

‘Het is niet wat je denkt, commissaris Van In.

Deneuker betekent domweg “notenboom”. Als ik jou was zou ik dat idiote glimlachje van mijn smoel halen.’

Van In keek nu ernstig, hij nam een slok bier, vulde zijn longen met bittere rook terwijl hij zich afvroeg of de vreemde ontmoeting met Kira een dagdroom was. Eenzaamheid en verdriet kunnen gekke dingen doen met een mens. Hij kwam amper nog buiten, leefde als een kluizenaar in een smerig hol wachtend op verlossing.

‘Vertel. Je hebt me nieuwsgierig gemaakt.’

‘Oké. Vind je het niet erg als ik met de deur in huis val?’ ‘Dat heb je toch al gedaan.’

‘Fijn. Laten we de onzin overslaan. Ik heb vorige week de opdracht gekregen iemand op te sporen en ik moet eerlijk toegeven dat het onderzoek tot nu toe weinig heeft opgeleverd. Een vriend vertelde me dat jij de geschikte man bent om mij daarbij te helpen.’

‘Wat bedoel je daarmee?’

Een villa in de bossen van Aalter verzoop in het strijklicht van de ondergaande zon. Een man, die zijn auto in de buurt had geparkeerd, liet zijn kijker zakken, griste een flesje mineraalwater van de passagiersstoel en nam een slok. Zijn keel was droog, zijn neus zat vol verhard snot. Hij dronk gulzig, peuterde met zijn wijsvinger een neuskeutel los, stak hem achteloos in zijn mond. Het was eindelijk zover. Jenny trok de deur achter zich dicht, liep naar de grijze Volvo die op de oprit stond, activeerde het deurslot en haalde haar vingers door haar korte geblondeerde haar voor ze instapte en wegreed. De snotvreter wachtte tot ze uit het zicht was voor hij uitstapte. Hij hield de villa en Jenny al wekenlang in het oog en was er al twee keer binnengedrongen zonder dat ze iets had gemerkt. Dit keer had hij andere plannen. De dichtstbijzijnde en enige buur van Jenny was op reis en hij hoefde zich geen zorgen te maken over toevallige voorbijgangers, want de dreef liep dood op de autosnelweg. Bomen onttrokken hem aan het zicht van de chauffeurs die voorbijraasden. Hij vermeed doelbewust het onverharde gedeelte van de oprit om geen voetspoor in de vochtige bosgrond achter te laten, liep over het grind naar de voordeur, haalde een sleutel uit zijn broekzak en stak hem in het slot. Jenny had destijds aangifte gedaan van de diefstal van haar handtas, ze had nooit kunnen ver-

moeden dat de dief het alleen op haar sleutel had gemunt. De voordeur zwaaide soepel open. In de hal stond een ladekast met daarop een houten kistje en een kandelaar met drie kaarsen. Op de vloer lag een kleed dat ze zich in Istanbul had laten aansmeren. Hij duwde de glazen deur open die toegang gaf tot de woonkamer, keek om zich heen als een jager in een kreupelbos. Geen kat. Waar was de kat? Ratten verlieten een zinkend schip, honden voelden een onweer aankomen, de meeste dieren beschikten over een soort van zesde zintuig dat hen waarschuwde voor gevaar, maar hij begreep niet dat een kat kon weten dat hij een bedreiging vormde. Hij peuterde een half versteend snotje uit zijn neus, maalde het kleverige goedje fijn tussen zijn tanden en ging op de bank zitten. Het duurde geen vijf minuten voor de kat van Jenny nieuwsgierig van de trap tippelde en hem met grote ogen aankeek. Mensen hielden van beesten en omgekeerd. Sultan, zo heette de kat, sloop als een roofdier door het steppegras naar de bank waar de snotvreter zat, op zoek naar een aai. Hij of het – Sultan was gecastreerd – sprong fluks op de bank, schurkte zich tegen de linkerzij van de onbekende bezoeker.

‘Brave poes.’

Hij streelde het harige beest dat zich tegen hem had gevlijd. Een terdoodveroordeelde had recht op een

laatste maaltijd, waarom zou hij de kat geen blijk van genegenheid gunnen?

‘Ik heb niets tegen lieve poesjes’, fluisterde hij. ‘Een lief poesje kan een man naar verluidt heel gelukkig maken, maar het leven heeft een grillig parcours. Lief zijn is geen garantie voor een lang leven. Sorry poes.’

Hij haalde een ouderwets scheermes uit zijn binnenzak, klapte het open, haalde uit en sneed de kat in één beweging de keel af. Bloed gutste op de fluwelen kussens terwijl de lieve poes lag te zieltogen. De snotvreter keek minzaam toe hoe het beest crepeerde, genoot van de stuiptrekkingen en de uitdovende blik van het stervende dier. Zijn penis begon te zwellen van genot. Hij liep naar de keuken, scheurde twee vellen van de keukenrol en masturbeerde boven de gootsteen. Het kwakje liet een slijmerig spoor achter op het roestvrij staal. Hij spoelde het weg, maakte zijn piemel schoon met de keukenrol en liep terug naar de woonkamer. Zijn vader, die onlangs overleden was, had hem ooit verteld dat de meeste mensen hun duistere kant niet kenden en dat die onwetendheid de oorzaak was van alle ellende in de wereld. Je kunt het kwaad pas begrijpen als je toegeeft aan de bekoring. Hij hoorde het hem nog zeggen.

‘Lieve papa’, zuchtte hij. ‘Ik mis je zo.’